

jest úmyslem zaměstnancům na výhodách přidati a nikoli jim posavadní zvláštní výhody odebíráti.

Čís. 1666.

Přípustnost pořadu práva pro nárok nového faráře na vyklizení katolické fary z důvodu, že dosavadní farář přestoupil ku církvi československé a byl následkem toho suspendován a exkomunikován.

(Rozh. ze dne 16. května 1922, R I 435/22.)

Žalovaný byl původně farářem církve katolické, přestoupil však k církvi československé a byl proto biskupskou konsistoří exkomunikován a suspendován. Na jeho místo jmenován pak farářem žalobce, a když žalovaný nadále užíval bytu ve faře, domáhal se žalobce jeho vyklizení. Žalovaný vznesl námitku nepřípustnosti pořadu práva, již soud prvního státního soudu vyhověl a žalobu odmítl, maje za to, že tu jde o poměr veřejnoprávní. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Nelze pochybovati o tom, že žalobce jest v čase podání žaloby považován za poživatele jmění duchovního obročí, ku kterému také patří budova farní; dle § 46 zák. ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. z. spravuje ono jmění poživatel; dle § 509 obč. zák. jest služebnost požívání právem, brátí požitky z cizí věci beze všeho obmezení, šetříc podstaty; jest tedy žalobce jako poživatel farní budovy oprávněn žalobou oproti každému vystupovati, kdo jeho právo bezprávně ruší a obmezuje. Že žalovaný již právního titulu k obývání bytu nemá, jest soudem procesním zjištěno; žalovaný nepoužíval bytu na základě smlouvy nájemní, nýbrž na základě svého postavení; tím, že byl z úřadu suspendován, pozbyl také nároku na byt. Ale nehledě k tomu, ustanovuje § 38 zmíněného zákona, že pro řešení otázky majetkové a pro ostatní poměry soukromoprávní ohledně jmění kostelního a obročního jsou rozhodujícími ustanovení všeobecného zákoníka občanského; při sporu budiž se dovoláno soudů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalovaný se neprávem odvolává na to, že jde v tomto sporu o veřejnoprávní poměr instalovaného faráře k úřadu a obročí farnímu. Otázka veřejnoprávní, pokud se týkala žalovaného, byla vyřešena tím, že byl žalovaný, jak jest zjištěno, následkem přestoupení k církvi československé suspendován a exkomunikován a že mu byly služební požitky zastaveny. Tím přestal býti žalovaný nejen farářem, nýbrž i vůbec příslušníkem církve římskokatolické a stal se v poměru ke konsistoři, patronátu a k jmění církevnímu a obročnímu osobou soukromou. Ustanovení § 27 a) zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. zde místa nemá, poněvadž se týká provedení církevních nařízení a rozhodnutí proti osobám podléhajícím církevním úřadům a jejich moci, nikoli proti osobám k církvi nenáležícím (§ 18 téhož zák.). Otázka, je-li žalovaný po svém vystoupení z církve katolické oprávněn na dále užívat farní budovy a je-li nárok žalobní, aby místnosti obývané vyklidil, odůvodněn, jest tedy nyní jen

otázkou soukromoprávní ve smyslu § 38 cit. zák., patřící na pořad práva soukromého.

Čís. 1667.

Ustanovení § 575, odstavec třetí c. ř. s. nevztahuje se na vyklizení bytu, do něhož se kdo svémocně nastěhoval, nemaje pro to právního důvodu smlouvy nájemní.

(Rozh. ze dne 16. května 1922, R I 442/22.)

Vymáhající strana najala od povinného celý dům a když se povinný do jednoho z bytů v domě tom nastěhoval, žalovala ho na vyklizení. Rozsudek, vyhovující práveplatně žalobě, byl doručen vymáhající straně dne 6. prosince 1921. Exekuční návrh na vyklizení, podaný dne 24. prosince 1921 s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, ježto byl vznesen po uplynutí 14 denní lhůty § 575, odstavec třetí c. ř. s. R e k u r s n í s o u d exekuci povolil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle spisů rozepře pronajala strana povinná straně vymáhající celý dům tedy i sporný byt, avšak po uzavření této nájemní smlouvy se sama svémocně do tohoto bytu nastěhovala. Byla proto uznána povinnou, aby tento byt vyklidila. Strana povinná neužívá tedy tohoto bytu na základě nájemní smlouvy se stranou vymáhající uzavřené anebo na základě nějaké jiné smlouvy, která by ji k užívání bytu opravňovala a nemůže zde tedy vůbec přicházeti v úvahu ustanovení § 575 odstavec třetí c. ř. s., které jedná o vyklizení a převzetí p ř e d m ě t u n á j m u a předpokládá tedy, že byla ohledně tohoto předmětu uzavřena smlouva nájemní. Toto ustanovení jakož i souhlasná ustanovení § 566 c. ř. s. a § 1114 obč. zák. pojednávají o mlčky nastalém obnovení s m l o u v y n á j e m n í. V tomto případě nebyla však uzavřena smlouva nájemní o užívání sporného bytu stranou povinnou, a nemůže tedy být také nepodáním exekučního návrhu ve lhůtě § 575 odstavec třetí c. ř. s. obnovena. Vymáhající strana nebyla při podání návrhu exekučního na tuto lhůtu vázána.

Čís. 1668.

Exekučními tituly dle čís. 16 § 1 ex. ř. jsou i výroky rozhodčích soudů spolkových ze spolkového poměru.

(Rozh. ze dne 16. května 1922, R I 482/22.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil exekuci dle vykonatelného výroku rozhodčího soudu svazu insertních a reklamních kanceláří. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Z předložených stanov svazu insertních a reklamních kanceláří a řádu rozhodčího soudu plyne, že svaz insertních a reklamních kanceláří jest spolkem zřízeným na základě ustanovení zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák. a rozhodčí soud, na základě jehož rozhodčího výroku o povolení exekuce jest žádáno, zakládá se na